



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 140/2011-45

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. júna 2011 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť A. B., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako Disciplinárneho súdu Slovenskej republiky – odvolacieho senátu sp. zn. 2 Dso 7/2009 zo 7. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. B. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako Disciplinárneho súdu Slovenskej republiky – odvolacieho senátu sp. zn. 2 Dso 7/2009 zo 7. júna 2010 porušené bolo.

2. Zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako Disciplinárneho súdu Slovenskej republiky – odvolacieho senátu sp. zn. 2 Dso 7/2009 zo 7. júna 2010 a vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako Disciplinárnemu súdu Slovenskej republiky – odvolaciemu senátu na ďalšie konanie.

3. A. B. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 303,31 € (slovom tristoti eur a tridsaťjeden centov), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. J. H., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. októbra 2010 doručená sťažnosť A. B., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou sa domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na slobodu myslenia zaručeného v čl. 24 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako Disciplinárneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „disciplinárny súd“) sp. zn. 1 Ds 9/2008 z 8. júla 2009 a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako Disciplinárneho súdu Slovenskej republiky – odvolací senát (ďalej len „odvolací disciplinárny súd“) sp. zn. 2 Dso 7/2009 zo 7. júna 2010.

2. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 140/2011-21 zo 6. apríla 2011 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namietala porušenie svojho základného práva na súdnu

ochranu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho súdu sp. zn. 2 Dso 7/2009 zo 7. júna 2010, a vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol.

3. Zo sťažnosti vyplynulo najmä, že 15. júla 2008 bol do podateľne disciplinárneho súdu doručený návrh na začatie disciplinárneho konania proti sťažovateľke ako sudkyňi Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v podstate z dôvodov, že sťažovateľka:

- v pridelenej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 6 Co 165/2005 neumožnila na pojednávaní 14. júna 2007 účastníkovi konania vyhotoviť zvukový záznam z pojednávania,

- v pridelenej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 6 Co 262/2006 pokračovala v protiprávnom konaní a opätovne neumožnila na pojednávaní 11. októbra 2007 účastníkovi konania vyhotoviť zvukový záznam z pojednávania,

čím podľa predsedníčky krajského súdu (ďalej aj „navrhovateľka“) boli naplnené pojmové znaky závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) v spojení s ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“), a preto predsedníčka krajského súdu navrhla disciplinárnemu súdu, aby vydal rozhodnutie, ktorým sťažovateľku uzná vinnou zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) v spojení s ods. 2 písm. b) zákona o sudcoch a uloží jej disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. c) zákona o sudcoch, a to odvolanie z funkcie sudcu.

Podľa presvedčenia sťažovateľky uvedený návrh na začatie disciplinárneho konania bol podaný „*po formálnej a aj materiálnej stránke nedostatočný, nepresný, neurčitý, ničím nepodložený a tým nezákonný*“, pričom neopodstatnené skutky by už boli aj premlčané.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že navrhovateľka podaním doručeným disciplinárnemu súdu 9. februára 2009 navrhla „*rozšírenie skutku*“ v bode 1 návrhu na začatie disciplinárneho konania tak, že sťažovateľka okrem toho, že v pridelenej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 6 Co 165/2005 neumožnila na pojednávaní 14. júna 2007 účastníkovi konania vyhotoviť zvukový záznam z pojednávania, nezaprotokolovala na tomto pojednávaní námietku zaujatosti tohto účastníka vznesenú proti senátu, neodročila

pojednávane na účely predloženia spisu nadriadenému súdu na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti, naopak vo veci na tomto pojednávaní v merite veci rozhodla. Pri doručovaní „neštandardného“ rozšírenia návrhu predseda disciplinárneho senátu ani „nepostupoval v súlade s ustanovením § 112 zák. čís. 385/2000 Z. z. a účastníka nepoučil o práve zvoliť si obhajcu, vyjadriť sa k podanému návrhu a navrhnúť dôkazy“.

4. Podpredseda vlády a minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) rozhodnutím o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu č. 18 912/2008-10/51478 zo 17. júla 2008 sťažovateľke v zmysle § 22 ods. 1 a 2 písm. b) zákona o sudcoch dočasne pozastavil výkon funkcie sudkyne odo dňa doručenia tohto rozhodnutia do právoplatného skončenia disciplinárneho konania a prípadne naň nadväzujúceho rozhodnutia prezidenta Slovenskej republiky o odvolaní z funkcie sudcu. Takéto rozhodnutie považuje sťažovateľka za krajne neprimerané, *«ved' preventívnemu účelu zabrániť netransparentnému a svojvoľnému zachytávaniu súdnych pojednávaní (i keď opak je pravdou, pretože sudkyňa a svoj názor „zatiaľ nie“ riadne a transparentne zaznamenala) sa dalo zabrániť prostým dočasným pozbavením funkcie predsedu senátu. ... Minister dočasne pozastavil výkon funkcie sudkyne, ktorá za 40 rokov nebola disciplinárne postihnutá...»*.

5. Sťažovateľka v odôvodnení svojej ústavnej sťažnosti zhrnula, že podľa jej presvedčenia návrh na začatie disciplinárneho konania bol po formálnej aj materiálnej stránke nedostatočný, bol neštandardne rozšírený o ďalší skutok, nebol dôvod jej dočasne pozastaviť výkon funkcie sudcu. Žiadať pri takomto disciplinárnom priestupku potrestať sudcu odvolaním z funkcie môže iba ten, kto má na „likvidácii“ sudcu osobný záujem. Disciplinárny súd nedokazoval, aké veci mala sťažovateľka pridelené, pričom pri skúmaní žalôb podaných ministrom spravodlivosti, ktorým senát pod vedením sťažovateľky nemusel vyhovieť, bol navrhovaný ako svedok žalobcu aj JUDr. K. K. (predseda prvostupňového disciplinárneho senátu). Zápisnica bola dodatočne opravovaná, hoci zapisoval mladý muž, na zápisnici bola uvedená M. I. Po skončení oboch konaní pred krajským súdom vyčerpali neúspešní účastníci všetky mimoriadne opravné prostriedky vrátane ústavnej sťažnosti a k zrušeniu rozhodnutí senátu sťažovateľky nedošlo. Výpoveď Ing. L. (ďalej aj

„podnecovateľ“) bola charakteristická tým, že obvinenia na adresu sťažovateľky postupne stupňoval (od zákazu nahrávania cez „*hysterické nakričanie*“ až po verbálny útok zo strany sťažovateľky v hromadnom dopravnom prostriedku). Sťažovateľka je presvedčená, že priebeh pojednávania si Ing. L. nahral, avšak tento záznam zatajil, pretože by nepotvrdzoval jeho verziu priebehu pojednávania. S ohľadom na vady prvostupňového disciplinárneho rozhodnutia považuje sťažovateľka toto rozhodnutie za nepreskúmateľné s následkom odňatia možnosti konať pred súdom. Prvostupňový súd nevykonal dokazovanie obsahom spisov o sťažnostiach Ing. L. a Ing. M. O disciplinárnom previnení sa predsedníčka krajského súdu nepochybne dozvedela už v deň doručenia sťažnosti do podateľne krajského súdu. Predsedníčka krajského súdu podpisovala odpoveď Ing. L. na jeho sťažnosť 1. júla 2007, čím sa však disciplinárny súd odmietol zaoberať (hoci odvolací disciplinárny súd to konštatuje na 25. strane svojho rozhodnutia). Sťažovateľka tak ako v priebehu disciplinárneho konania, aj v sťažnosti doručenej ústavnému súdu poukázala na to, že z obsahu zápisníc je zrejmé, že k jej disciplinárnemu previneniu malo dôjsť ešte pred začatím ňou vedeného odvolacieho pojednávania pred krajským súdom, pretože počas priebehu pojednávania vyhotovenie zvukového záznamu nikomu nezakazovala. Svoj postup odôvodňovala ochranou osobných údajov účastníkov v štádiu pred začatím pojednávania, keď sa zisťujú mená, priezviská a generálie prítomných osôb, a vykonaním opatrení podľa § 116 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Poukázala na to, že nikdy počas svojej praxe sudkyne natáčanie priebehu pojednávania nikomu nezakázala, kontrola vykonaná v jej senáte po vykonaní úkonov vo veci, v ktorej bol účastníkom minister spravodlivosti, skončila so záverom, že si svoje sudcovské povinnosti plní svedomito a koná plynulo. Právo na informácie nie je právom absolútnym, podlieha obmedzeniam aj v záujme ochrany osobných údajov účastníkov. Pokiaľ je v rozhodnutiach konštatované, že škodlivosť konania sťažovateľky je zvýšená, nemožno zistiť, prečo a v čom, nestačí iba odcitovať zákonné podmienky, je potrebné objasniť, z akého dôvodu ich považuje disciplinárny súd za naplnené. Disciplinárny súd nebol súdom nestranným a nezaujatým, profesne i odborne pochybil, ak nálezy ústavného súdu považoval za záväzné rozhodnutia pre sťažovateľku vo veci, v ktorej sťažovateľka rozhodovala, keďže neboli vydané v tejto veci. Disciplinárny súd odmietol akceptovať, že aj sudca má právo na slobodu myslenia. Sťažovateľka ďalej uviedla, že má pochybnosti, či súd bol zostavený podľa zákona.

Poukázala na to, že jej obhajcovi bolo neopodstatnene vyčítané, že pri vstupe do pojednávacej miestnosti nemal oblečený talár; navrhovateľka talár nemala (a nebolo jej to vyčítané), čo tiež svedčí o zaujatosti sudcu voči obhajcovi sťažovateľky. Predseda disciplinárneho senátu opakovane prerušil prednes obhajcu sťažovateľky, v dôsledku čoho nemohol uviesť spôsob podania návrhu na dočasné pozastavenie funkcie sudcu sťažovateľke Súdnej rade Slovenskej republiky (ďalej len „Súdna rada“), akým spôsobom a akým výnimočným hlasovaním bolo návrhu ministra spravodlivosti vyhovené, nemal možnosť poukázať na to, že sťažovateľka žiadala o preskúmanie rozhodnutia Súdnej rady. Obmedzením obsahu prednesu obhajcu iba na rozsah písomne podaného odvolania bolo porušené právo na obhajobu. Odvolací disciplinárny súd vykonal navrhované dôkazy iba v oklieštenom rozsahu (iba pripojením Spr. spisov). Napriek tomu bolo preukázané, že návrh na začatie disciplinárneho konania bol podaný po šesťmesačnej lehote na jeho podanie plynúcej od doručenia sťažnosti Ing. L. krajskému súdu; nie je rozhodujúce rovnako ani to, či podpredseda krajského súdu informoval navrhovateľku o výsledku previerky spisu. Rozhodujúce je, že sa navrhovateľka oboznámila s obsahom sťažnosti Ing. L. Súd konal o skutku, ktorý bol premlčaný. Odvolacie disciplinárne rozhodnutie nie je riadne odôvodnené, pretože z neho nemožno zistiť dôvody postihnutia pre závažné disciplinárne previnenie. Právo na riadne odôvodnenie rozsudku, ktoré dáva zrozumiteľné a jasné odpovede na všetky skutkové a právne relevantné otázky, je súčasťou práva na spravodlivý proces. Z odôvodnení oboch rozhodnutí nie je zrejmé odôvodnenie základných a rozhodujúcich skutočností o vine sťažovateľky a právnej kvalifikácii. Nie je z nich zrejmé, čo z výpovedí Ing. L. (navyše osoby nie hodnovernej) a jeho písomných podaní mal disciplinárny súd za preukázané a čo nie. Riadne nebolo odôvodnené ani to, v čom bola naplnená základná skutková podstata disciplinárneho previnenia. Nie je zrejmé, či sa sťažovateľka mala dopustiť jedného pokračujúceho disciplinárneho previnenia dvoma skutkami alebo či tak urobila opakovane, čo by bolo priťažujúcou skutočnosťou. Nemá oporu v obsahu spisu ani kvalifikovanie konania sťažovateľky ako závažného disciplinárneho previnenia. Súčasťou tohto práva je aj právo na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom. Prípravné organizačné opatrenia pred otvorením pojednávania (§ 119 OSP) sú rozhodnutím súdu podľa § 116 ods. 2 OSP a za svoje rozhodnutia sudca nemôže byť postihovaný.

6. K sťažnosti sťažovateľka pripojila rozhodnutie (rovnako vydané senátom, ktorému predsedal JUDr. K. K.) disciplinárneho súdu sp. zn. 2 Ds 7/04 z 11. novembra 2004 v disciplinárnej veci vedenej proti JUDr. R. J., sudcovi Okresného súdu Považská Bystrica, pre skutok, ktorého sa mal dopustiť tak, že vo veci sp. zn. 7 C 82/03 pred Okresným súdom Považská Bystrica nedovolil zástupcovi vedľajšieho účastníka zachytávať priebeh pojednávania na diktafón a do zápisnice o pojednávaní z 15. decembra 2003 vyhlásil uznesenie, že nepripúšťa, aby vedľajší účastník priebeh konania nahrával na zvukový záznam (a pre ďalšie dva skutky), podľa ktorého bol JUDr. R. J. spod návrhu na začatie disciplinárneho konania oslobodený, pretože skutky nie sú závažným disciplinárnym previnením ani disciplinárnym previnením. Vo vzťahu ku skutku spočívajúcemu v zákaze vyhotovovania zvukového záznamu vedľajším účastníkom konania bolo v odôvodnení rozhodnutia disciplinárneho súdu sp. zn. 2 Ds 7/04 z 11. novembra 2004 uvedené: *„Disciplinárny súd... musel vyriešiť otázku, či samotný zákaz zvukového záznamu pojednávania zo dňa 15.12.2003 vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 82/03 bol vykonaný nad rámec alebo v rámci zákona. Pritom skúmal na vec sa vzťahujúce právne úpravy, ktoré mohli alebo relevantným spôsobom regulovali postup sudcu v predmetnej veci. ... Otázka použitia prostriedkov záznamovej techniky je najkomplexnejšie riešená v ustanovení § 34 ods. 4 Zákona o sudcoch, ktoré je zaradené medzi základnými právami sudcu, podľa ktorého sudca, ktorý vedie súdne pojednávanie rozhoduje o tom, či je možné v priebehu pojednávania uskutočňovať obrazové záznamy, obrazové prenosy alebo zvukové prenosy. Právna úprava platná v čase rozhodovania sudcu JUDr. R. J. neobsahovala konkrétnu úpravu vzťahujúcu sa na použitie záznamového zariadenia zvuku. Pokiaľ však zákonodarca vymedzil medzi základné práva sudcu rozhodovanie sudcu o zvukovom prenose, možno sa oprávnene domnievať, že pod zvukový prenos možno zahrnúť, bez použitia príliš extenzívneho gramatického a logického výkladu, aj samotný zvukový záznam, nakoľko pri dnešnej vyspelosti techniky je úplne bežné, že aj priame prenosy sa zaznamenávajú na prostriedky záznamovej techniky, ktoré sú následne používané na reprízy a prístupné v archívoch všetkých slovenských médií na internete. Pokiaľ by disciplinárny súd prijal akýkoľvek iný záver, musel by pripustiť, že základné právo sudcu obsiahnuté v ustanovení § 34 ods. 4 Zákona o sudcoch je prakticky nevykonateľné, iluzórne a sudca nemá žiadne právne prostriedky, aby zabránil zvukovému prenosu s určitým časovým posunom (zo*

zvukového záznamu). “ Sťažovateľka zdôraznila, že rovnaký sudca disciplinárneho súdu mal v tejto veci na rovnakú vec opačný právny názor.

7. Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. ... právo na spravodlivý proces a právo na prejednanie veci pred nezávislým a nestranným súdom ustanoveným zákonom postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - Disciplinárnym súdom porušené bolo.

2. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako disciplinárneho súdu sp. zn. 2 Dso 7/2009 zo dňa 7. júna 2010 ako aj rozhodnutie I. stupňového súdu sp. zn. 1 Ds 9/2008 zo dňa 8. júla 2009 sa zrušuje.

3. Prikazuje sa súdu I. stupňa, aby vo veci v inom zložení senátu konal spravodlivo, nestranne a nezávisle.

4. JUDr. A. B. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 33.333,-EUR, ktorý je Najvyšší súd Slovenskej republiky - Disciplinárny súd povinný zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. JUDr. A. B. priznáva úhradu trov konania vo výške 303,31 EUR s DPH..., ktorý je Najvyšší súd Slovenskej republiky - Disciplinárny súd povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. J. H., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia. “

8. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril predseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) podaním zo 17. mája 2011 č. KP 4/2011-94, pričom sťažovateľka nevyužila svoje právo zaujať stanovisko k tomuto vyjadreniu.

8.1 Predseda najvyššieho súdu v danej veci uviedol tieto relevantné skutočnosti:

«Z napadnutého rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako disciplinárneho súdu sp. zn. 2Dso 7/2009 zo 7. júna 2010 vyplýva, že odvolací disciplinárny súd sa vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľky uvedenými v jej odvolaní zo 7. októbra 2009 proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Ds 9/2008. Z rozhodnutia odvolacieho disciplinárneho senátu

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Dso 7/2009 zo 7. júna 2010 nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by nasvedčovala jeho svojvoľnému postupu, resp. postupu, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia naopak vyplýva, že odvolací disciplinárny senát Najvyššieho súdu SR sa zaoberal a zaujal stanovisko k odvolacím dôvodom sťažovateľky, ale sa s nimi nestotožnil. Nevyhovenie odvolacím dôvodom sťažovateľky, ako aj vyslovenie iného právneho názoru, s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, nemožno považovať za odmietnutie spravodlivosti a nemôže to ani viesť k záveru o porušení práva na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že sa sťažovateľka nestotožňuje s právnym názorom disciplinárneho súdu nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a neznamená ani oprávnenie Ústavného súdu Slovenskej republiky nahradiť právny názor disciplinárneho súdu svojim vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu disciplinárnym súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by zásadne poprel ich účel a význam, čo sa v danom prípade zjavne nestalo. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho disciplinárneho súdu zodpovedá požiadavkám § 168 ods. 1 Trestného poriadku z hľadiska obsahu odôvodnenia. ...

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako disciplinárny súd rešpektoval ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a preto v tomto štádiu konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti A. B., sudkyne Krajského súdu v Bratislave, z tejto judikatúry vychádzal.

Sťažovateľka pod bodom II. sťažnosti namieta porušenie práva na nestranného a nezávislého sudcu, ktorý podľa obsahu relevantnej sťažnosti spochybňuje predsedu odvolacieho disciplinárneho senátu a porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

Odvolací disciplinárny senát 2Dso pôsobil počas funkčného obdobia október 2007 - október 2010 v rovnakom zložení a jeho predsedom bol po celé funkčné obdobie JUDr. P. P. Do senátu boli veci prideľované v súlade s rozvrhom práce. V disciplinárnej veci sťažovateľky oznámil svoju zaujatosť sudca disciplinárneho súdu JUDr. Mgr. J. Š., ktorý ako dôvod zaujatosti označil vzťah s predsedníčkou Krajského súdu v Bratislave, ktorá podala návrh na začatie disciplinárneho konania proti sudkyňi tohto súdu A. B. Po vylúčení zaujatého sudcu z vykonávania úkonov disciplinárneho konania bol senát doplnený o sudcu disciplinárneho súdu spôsobom upraveným príslušnými právnymi normami.

Sťažovateľka a ani jej obhajca nenamietali zaujatosť žiadneho sudcu disciplinárneho senátu vrátane predsedu disciplinárneho senátu. Zloženie disciplinárneho senátu bolo známe stranám v konaní najneskôr po doručení prvého predvolania na verejné zasadnutie a z rozvrhu práce disciplinárneho súdu, ktorý je verejne dostupnou listinou.

Predseda odvolacieho disciplinárneho senátu JUDr. P. P. nemal žiaden vzťah k stranám v konaní, ani k obhajcovi sťažovateľky. Funkciu sudcu vykonáva profesionálne 27 rokov a profesionálne pristupoval k plneniu svojich povinností aj v disciplinárnej veci sťažovateľky. Sťažovateľke a jej obhajcovi nič nebránilo namietat' zaujatosť predsedu odvolacieho disciplinárneho senátu pre jeho údajný predprocesný postoj. Tým, že zaujatosť predsedu odvolacieho disciplinárneho senátu nenamietali, fakticky uznali, že dôvody ich zaujatosti neexistujú. Žiadne námietky zaujatosti nevzniesli ani v priebehu verejných zasadnutí disciplinárneho súdu 3. mája 2010 a 7. júna 2010.

Tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého predseda odvolacieho disciplinárneho senátu vyčítal obhajcovi sťažovateľky prečo nemá talár, nezodpovedá skutočnosti. Pri zisťovaní prítomnosti predvolaných osôb 19. apríla 2010, na konštatovanie predsedu odvolacieho disciplinárneho senátu, že obhajca sťažovateľky nemá úradný odev a na otázku, či ho bude používať, odpovedal obhajca, že si talár zabudol v aute. Odpoveď obhajcu zobral predseda odvolacieho disciplinárneho senátu na vedomie a v priebehu ďalšieho konania 3. mája 2010 a 7. júna 2010 ponechal používanie úradného odevu obhajcom na jeho vôľu. Žiadne výčitky smerom k obhajcovi zo strany predsedu disciplinárneho senátu prednesené neboli. Otázka predsedu odvolacieho disciplinárneho senátu mala základ v § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich, v súlade s ktorým bolo verejné zasadnutie vykonané podľa osobitného predpisu - Trestného poriadku a v ustanovení § 4 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 120/2005 Z. z.

Ďalšie tvrdenie sťažovateľky, že obhajca nemohol predniesť odvolanie v inom rozsahu, tiež nezodpovedá skutočnosti. Faktom je, že obhajca sťažovateľky po udelení slova k predneseniu odvolania a jeho doplnenia odbočil od merita veci a samotného odvolania. To potvrdzuje aj sťažovateľka v sťažnosti, keď na str. 9 doslova uvádza: „Obhajca nemohol na preukázanie zaujatosti, porušenie neustrannosti a nezávislosti uviesť spôsob podania návrhu na dočasné pozastavenie funkcie sudcu Súdnej rade. Nemohol predniesť akým spôsobom a akým výnimočným hlasovaním bolo návrhu ministra v Súdnej rade vyhovené.

Nemal možnosť upozorniť na to, že som žiadala preskúmanie rozhodnutia Súdnej rady a žiadala som o prehodnotenie aj samotnú ministerku spravodlivosti, o ktorej žiadosti nebolo dodnes rozhodnuté, hoci po osobnej návšteve ministerky spravodlivosti SR táto prisľúbila, že o žiadosti rozhodne.“.

Na pojednávaní odvolacieho disciplinárneho senátu obhajca mal možnosť vybrať si medzi prečítaním celého odvolania a jeho doplnenia (ako to aj urobil) alebo jeho parafrázovaním (ako to urobila navrhovateľka), ale v každom prípade prednes obhajcu sa mal týkať merita prejednávanej veci, pretože predmetom disciplinárneho konania nebol prieskum rozhodnutia Súdnej rady Slovenskej republiky a postupu (nekonania) ministerky spravodlivosti o žiadosti sťažovateľky.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že predseda odvolacieho disciplinárneho senátu postupoval v súlade so svojimi oprávneniami a povinnosťami, ktoré ustanovujú § 253 ods. 1 a 3 a § 298 Trestného poriadku. ...

Tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého odvolací disciplinárny senát navrhnuté dôkazy vykonal v značne oklieštenom rozsahu, nezodpovedá skutočnosti. Odvolací disciplinárny senát vykonal dokazovanie k otázkam, ktoré ponechal súd prvého stupňa otvorené, a v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. Len súd rozhodne, ktorý z označených - navrhnutých dôkazov vykoná. Je to prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu držalo v rámci predmetu konania.

V súlade s ust. § 30 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov súhlasíme, aby Ústavný súd SR upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.»

9. Ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

II.

10. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil takýto priebeh a stav konania vedeného na disciplinárnom súde pod sp. zn. 1 Ds 9/2008 a na odvolacom disciplinárnom súde pod sp. zn. 2 Dso 7/2009:

11. Zo zápisnice z odvolacieho pojednávania vykonaného 14. júna 2007 vo veci sp. zn. 6 Co 165/2005 (č. l. 126 – 128) vyplýva, že vo veci navrhovateľa E., s. r. o., proti odporcovi Ing. F. M. o zaplatenie sumy 5 981,70 Sk s prísl., pred začatím odvolacieho pojednávania *«Právny zástupca navrhovateľa na dotaz predsedníčky senátu udáva: „Pokiaľ ide o podaný návrh a možnosť súdnej dohody ja navrhujem uzavretie zmieru na sumu 2 500 Sk s tým, že pohľadávky medzi účastníkmi budú vyrovnané. Vychádzam zo stanoviska odporcu, ktorý mal pochybnosť o dohode o vyrovnaní v tom, že by tieto nároky neboli konečným vyporiadaním. Odporca požiadal, aby mohol pojednávanie zachytiť na zvukový záznam, čo mu nebolo umožnené. Odporca udáva, že navrhovaný zmier je pre neho neakceptovateľný.“»*.

12. Zápisnica z odvolacieho pojednávania vo veci sp. zn. 6 Co 262/2006 (č. l. 258 – 261) navrhovateľa Ing. T. L. proti odporcovi JUDr. D. P. o ochranu osobnosti s prísl. vykonaného 11. októbra 2007 sa začína takto: *„Pred začatím pojednávania navrhovateľ požaduje, aby mohol natáčať pojednávanie. Bol informovaný predsedníčkou senátu, že toto mu zatiaľ umožnené nie je. Nedostavila sa odporkyňa zastúpená JUDr. M. S., predvolanie vykázané dňom 18.1.2007. Bolo vyhlásené uznesenie: Bude sa pojednávať v neprítomnosti odporkyne. Pred začatím odvolacieho pojednávania navrhovateľ zotrváva na podanom návrhu i odvolaní. K zmene stanoviska nedošlo. Navrhovateľ prednáša odvolanie...“*

13. Ing. L. doručil krajskému súdu 22. októbra 2007 podanie označené ako *„Podnet na predloženie návrhu na začatie disciplinárneho konania proti A. B., predsedníčke senátu Krajského súdu v Bratislave“*, pretože bol toho názoru, že predsedníčka senátu vo veci sp. zn. 6 Co 262/06 na odvolacom pojednávaní 11. októbra 2007 konala *„jednostranne,*

zaujato, vedome porušila povinnosti sudcu, konanie viedla tak, že neprispela k spravodlivému rozhodnutiu“, pričom podnecovateľ relevantne uviedol, že „Ide o nasledovné porušenia zákona a skutočnosti: 1. Bez dôvodne mi neumožnila ako navrhovateľovi v predmetnej veci nahrávanie pojednávania do diktafónu, konaného dňa 11.10.2007. Dôkaz: zápisnica o pojednávaní, moja námietka proti zneniu zápisnice z tohto pojednávania a návrh na doplnenie zápisnice o pojednávaní predložené KS dňa 17.10.2007, daná na vedomie aj predsedníčke KS BA, sťažnosť na A. B. adresovaná predsedníčke KS v Bratislave dňa 22.10.2007...“. Adresátom uvedeného podania bol „Krajský súd v Bratislave, JUDr. G. Š., predsedníčka súdu...“. Podanie bolo zaevidované pod sp. zn. Spr. 3154/2007, pričom predsedníčka krajského súdu v deň doručenia podania vec odovzdala na ďalší postup dr. D. (zápis v spise: „Na ďalší postup: Dr. D. Podpis: Š., 22. OKT. 2007“), podanie bolo dané na vedomie sťažovateľke 24. októbra 2007, ktorá sa k nemu vyjadrila 30. októbra 2007. Po vyjadrení sťažovateľky k podaniu bola spracovaná odpoveď podnecovateľovi („Dať koncept odpovede podpísať podpredsedovi KS BA 13. NOV 2007“), ktorá bola podpísaná podpredsedom krajského súdu a expedovaná (13. novembra 2007) Ing. L., ktorý ju prevzal 16. novembra 2007.

14. Z odpovede krajského súdu na uvedený podnet z 13. októbra 2007 vyplýva najmä, že «... Predsedníčke Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) bolo dňa 22. 10. 2007 doručené Vaše podanie, označené ako „Podnet na predloženie návrhu na začatie disciplinárneho konania proti A. B., predsedníčke senátu Krajského súdu v Bratislave“.

Obsahom tohto podania je, podľa Vášho názoru jednostranné a zaujaté konanie menovanej predsedníčky senátu, ktorá Vám neumožnila nahrávanie diktafónom na konaní dňa 11. 10. 2007, údajne mala na Vás kričať a odobrať Vám slovo na tomto konaní, veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 6 Co 262/2006.

Vaše podanie postúpil vyšší súdny úradník dňa 24. 10. 2007 na vyjadrenie predsedníčke senátu 6 Co, ktorá podala k Vášmu podnetu vyjadrenie tohto znenia: ...

Podľa posúdenia obsahu podania, sa domáhate podania návrhu na disciplinárne konania podľa príslušných ustanovení zákona č. 385/2000 Zb. o sudcoch v platnom znení.

Vzhľadom na to, že v konaní predsedníčky senátu 6 Co A. B., som nezistil žiadne pochybenie – porušenie zásad sudcovskej etiky a dôstojnosti súdneho konania a plynulosti súdneho konania, ktoré by zakladalo predpoklad podania návrhu na disciplinárne konanie, Vaše podania vyhodnocujem ako obyčajné, a tým neopodstatnené.

Odvolačujúc sa na početné Vaše podania toho istého charakteru (vrátane sťažností), v celom rozsahu sa stotožňujem s právnym názorom predsedníčky krajského súdu, vyjadrenom v jej ostatnej odpovedi na päť Vašich posledných podaní.

Týmto považujem Vaše podanie, doručené krajskému súdu dňa 22. 10. 2007, za vybavené.».

15. Z úvodnej časti návrhu na začatie disciplinárneho konania č. Spr. 7495/2008-Sp. z 15. júla 2008 vyplýva, že

«Podľa ustanovenia § 120 ods. 2 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov podávam

návrh na začatie disciplinárneho konania

proti A. B., sudkyňi Krajského súdu v Bratislave, trvale bytom B., pretože

1) v pridelenej veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6 Co 165/2005 neumožnila na pojednávaní 14. júna 2007 účastníkovi konania vyhotoviť zvukový záznam z pojednávania (ďalej aj „prvý skutok“),

2) v pridelenej veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6 Co 262/2006 pokračovala v protiprávnom konaní a opätovne neumožnila na pojednávaní 11. októbra 2007 účastníkovi konania vyhotoviť zvukový záznam z pojednávania (ďalej aj „druhý skutok“), teda

týmto postupom A. B. naplnila pojmové znaky závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) v spojení s ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Preto navrhujem, aby disciplinárny súd vykonal dokazovanie a vyniesol rozhodnutie, ktorým uzná A. B., sudkyňu Krajského súdu v Bratislave vinnou zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) v spojení s ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých

zákonov v znení neskorších predpisov a uloží jej disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. c) citovaného zákona, a to odvolanie z funkcie sudcu.».

16. Rozhodnutím sp. zn. 1 Ds 9/2008 z 8. júla 2009 disciplinárny súd uznal sťažovateľku vinnou zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) v spojení s ods. 2 písm. b) zákona o sudcoch, ktorého sa dopustila tým, že 1. v pridelenej veci vedenej na krajskom súde sp. zn. 6 Co 165/2005 neumožnila na pojednávaní 14. júna 2007 účastníkovi konania vyhotoviť zvukový záznam z pojednávania a 2. v pridelenej veci vedenej na krajskom súde sp. zn. 6 Co 262/2006 pokračovala v protiprávnom konaní a opätovne neumožnila na pojednávaní 11. októbra 2007 účastníkovi konania vyhotoviť zvukový záznam z pojednávania, čím porušila povinnosť sudcu podľa § 30 ods. 2 písm. e) zákona o sudcoch dbať svojím správaním na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná, a vykonávať svoje povinnosti svedomito, a za to jej uložil podľa § 117 ods. 5 písm. a) zákona o sudcoch disciplinárne opatrenie – preloženie sudkyne na súd nižšieho stupňa.

17. O podaných odvolaniach navrhovateľky aj sťažovateľky rozhodol odvolací disciplinárny súd rozhodnutím sp. zn. 2 Dso 7/2009 zo 7. júna 2010 tak, že obe odvolania zamietol.

S tvrdením sťažovateľky o nevyhnutnosti zastaviť disciplinárne konanie pre premlčanie skutku v dôsledku uplynutia subjektívnej lehoty na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania sa odvolací disciplinárny súd vysporiadal takto:

«K výkladu ustanovenia § 120 ods. 7 Zákona o sudcoch a prísediacich odvolací súd poznamenáva, že definitívny záver o disciplinárnom previnení sudcu môže vysloviť po dokazovaní vykonanom zákonným spôsobom len nestranný a nezávislý tribunál (disciplinárny súd). Oprávnený orgán podaním návrhu na disciplinárne konanie vyjadruje svoje subjektívne hodnotenie zisteného skutkového stavu. Samotný návrh na disciplinárne konanie je vo svojej podstate obvinením sudcu z disciplinárneho previnenia. Oprávnený orgán v prevažujúcej väčšine zisťuje skutkový stav na základe určitého podnetu (sťažnosť podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky o sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, Nález

Ústavného súdu Slovenskej republiky o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva o porušení práva na prejednanie veci v primeranej lehote, správa o výsledku revízie podľa § 61 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov a podobne). Predseda súdu môže zisťovať skutkový stav aj na základe zákonom priznaných oprávnení (§ 53 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Dátum doručenia podnetu, na základe ktorého oprávnený orgán začne vlastné preverovanie za účelom náležitého zistenia skutkového stavu, spravidla nie je zhodný s momentom, kedy sa oprávnený orgán dozvedel o disciplinárnom previnení. Vedomosť o disciplinárnom previnení (slovami zákona „... dozvedel sa o disciplinárnom previnení...“) musí byť podložená náležite zisteným skutkovým stavom. Oprávnený orgán musí mať za preukázané, kto sa dopustil disciplinárneho previnenia, aké konanie zakladá znaky disciplinárneho previnenia, aké konanie zakladá znaky disciplinárneho previnenia a znaky ktorej skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia boli konaním sudcu naplnené. Zákon neurčuje spôsob, akým má oprávnený orgán vykonať šetrenie za účelom náležitého zistenia skutkového stavu, ktorý môže byť podkladom pre podanie návrhu na disciplinárne konanie.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 120 ods. 8 Zákona o sudcoch a prísediacich, podľa ktorého návrh musí obsahovať meno a priezvisko sudcu, proti ktorému návrh smeruje, opis skutku, pre ktorý sa navrhuje začatie disciplinárneho konania a označenie dôkazov, o ktoré sa návrh opiera.

Pojem „dozvedel sa“ bude teda naplnený, keď oprávnený orgán bude disponovať takou masou poznatkov, na základe ktorých splní zákonom predpísané podmienky návrhu na disciplinárne konanie. Náležitosti návrhu sú stanovené v zákone obligatórne (... návrh musí obsahovať...)

Odvolací súd zastáva názor, že práve takto označený postup ochraňuje sudcov pred šikanovaním oprávnenými orgánmi bezdôvodnými návrhmi na disciplinárne konanie, ktoré je spravidla spojené s neprijemnými dôsledkami na strane sudcu bez ohľadu na konečné rozhodnutie v prospech sudcu. Na podporu svojho názoru poukazuje odvolací súd na rozdiel v stanovenom začiatku plynutia subjektívnej lehoty upravený v § 120 ods. 4 a v ods. 7 zákona o sudcoch a prísediacich. V prvom prípade je lehota pre oprávnený orgán určená momentom odovzdania alebo postúpenia veci a v druhom prípade je začiatok

6-mesačnej lehoty určený momentom, keď sa oprávnený orgán dozvedel o disciplinárnom previnení.»

18. Rozhodnutie odvolacieho disciplinárneho súdu sp. zn. 2 Dso 7/2009 zo 7. júna 2010 bolo sťažovateľke doručené 2. augusta 2010.

III.

19. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

20. Predmetom sťažnosti v časti, ktorú ústavný súd prijal na ďalšie konanie, bolo posúdenie, či rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho súdu sp. zn. 2 Dso 7/2009 zo 7. júna 2010 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

21. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a rovnako podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a aplikácia príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy. Tomuto základnému právu zodpovedá uplatňovanie zásady prednosti ústavne konformného výkladu, ktorý ústavný súd uplatňuje aj v konaniach o návrhoch fyzických osôb alebo právnických osôb, pričom zdôrazňuje, že z tejto zásady vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických osôb alebo právnických osôb. Všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd (II. ÚS 148/06, IV. ÚS 96/07). Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že ústavne konformný výklad je príslušný orgán verejnej moci povinný uplatňovať vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania a zároveň garantovať ich primeranú rovnováhu tak, aby bolo rozhodnutie v predmetnej veci akceptovateľné z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich jednak z ústavy, ako aj z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv

a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom.

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Z konštantnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Disciplinárny súd v zmysle judikatúry ústavného súdu sa síce nepovažuje za všeobecný súd, ktorého právomoc je vymedzená v čl. 142 ods. 1 ústavy, ale na druhej strane

je súdom, ktorého pôsobnosť je definovaná v zákone o sudcoch a je zameraná výlučne na disciplinárne veci sudcov všeobecných súdov (mutatis mutandis PL. ÚS 7/02). Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd rozhoduje aj o sťažnostiach fyzických osôb na porušenie ich základných práv v konaní pred disciplinárnym súdom. Disciplinárne konanie má povahu a znaky trestného konania, pričom disciplinárny súd je povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať na základné zásady, ktoré sa aplikujú v trestných veciach. Preto v prípade, ak dôjde k porušeniu týchto zásad a takéto porušenie je v príčinnej súvislosti so základným právom na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, dochádza aj k porušeniu základných práv disciplinárne obvineného sudcu.

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodit' z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci.

22. Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým konštatovať, že námietka sťažovateľky o porušení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s tým, že návrh na začatie disciplinárneho konania vo vzťahu ku skutku z 11. októbra 2007 (druhý skutok) „*bol v rozpore so zákonom podaný po uplynutí šesť mesačnej subjektívnej lehoty*“, má celkom zásadný význam z hľadiska posúdenia danej veci. Je to tak preto, lebo dôvodnosť tejto kardinálnej procesnej námietky by logicky znamenala, že ďalšie uplatnené námietky sú pre posúdenie predmetnej veci sekundárne.

Podľa § 118 ods. 1 zákona o sudcoch zodpovednosť sudcu za disciplinárne previnenie zaniká uplynutím premlčacej lehoty uvedenej v § 120 ods. 7.

Podľa § 120 ods. 1 zákona o sudcoch disciplinárne konanie sa začína na návrh.

Podľa § 120 ods. 2 písm. a) a d) zákona o sudcoch návrh na začatie disciplinárneho konania je oprávnený podať a) minister, d) predseda krajského súdu aj proti sudcovi okresného súdu v jeho obvode.

Podľa § 120 ods. 7 zákona o sudcoch návrh na začatie disciplinárneho konania možno podať na disciplinárnom súde do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení, najviac však do dvoch rokov odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia.

Podľa § 120 ods. 8 zákona o sudcoch návrh musí obsahovať meno a priezvisko sudcu, proti ktorému návrh smeruje, opis skutku, pre ktorý sa navrhuje začatie disciplinárneho konania, a označenie dôkazov, o ktoré sa návrh opiera; ak ide o priestupok, návrh musí ďalej obsahovať označenie príslušného ustanovenia zákona, ktorého znaky skutok napĺňa, a dôkazy, ktoré svedčia o spáchaní priestupku.

Podľa § 124 písm. a) zákona o sudcoch disciplinárny senát bez ústneho pojednávania konanie zastaví, ak bol návrh na začatie disciplinárneho konania podaný oneskorene alebo vzatý späť.

Sťažovateľka teda namieta, že navrhovateľka (predsedníčka krajského súdu) podala návrh na začatie disciplinárneho konania na disciplinárnom súde vo vzťahu k druhému skutku po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa, keď sa navrhovateľka dozvedela o disciplinárnom previnení (§ 120 ods. 7 zákona o sudcoch).

Odvolačí disciplinárny súd sa uvedenou námietkou vysporiadal výkladom § 120 ods. 7 zákona o sudcoch, podľa ktorého interpretácie subjektívna lehota v okolnostiach danej veci nezačala plynúť doručením podnetu Ing. L. na disciplinárne konanie sťažovateľky krajskému súdu dňa 22. októbra 2007, pretože pojem „dozvedel sa“ bol naplnený, až keď oprávnený orgán disponoval takou masou poznatkov, na základe ktorých splnil zákonom predpísané podmienky návrhu na disciplinárne konanie (ustanovené v § 120 ods. 8 zákona o sudcoch), k čomu vo veci sťažovateľky došlo až na základe šetrenia obsahu podnetu Ing. L., ktorý bol navrhovateľke postúpený Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) dňa 1. júla 2008 (pozri bod 17 tohto nálezu).

23. Procesné garancie, ktoré sú atribútmi spravodlivého súdneho konania, slúžia právnej istote a sú imanentným komponentom materiálneho právneho štátu. Rovnako aj ustanovenia o premlčaní disciplinárneho stíhania, ktoré umožňujú realizáciu disciplinárnej zodpovednosti tak, že konaniu oprávnených orgánov určujú časové limity, vytvárajú právnu istotu pre sudcov.

Účelom a zmyslom inštitútu zániku zodpovednosti sudcu za disciplinárne previnenie uplynutím premlčacej lehoty (uvedenej v § 120 ods. 7 zákona o sudcoch) podľa § 118 ods. 1 zákona o sudcoch je na jednej strane záujem, aby návrh na disciplinárne konanie proti sudcovi bol podávaný bez zbytočného odkladu, a na druhej strane nevyhnutnosť poskytnúť ochranu sudcom pred podávaním disciplinárnych návrhov s podstatným časovým odstupom jednak od momentu, keď došlo ku konaniu, v ktorom možno vidieť disciplinárne previnenie, a jednak od momentu, keď sa osoba oprávnená podať návrh o takomto konaní dozvedela (v záujme právnej istoty). Zákonodarcom ustanovená lehota šiestich mesiacov je na tento účel vhodná, ale aj dostačujúca. Tieto lehoty sú preto stanovené primárne v záujme ochrany sudcu.

Z citovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd v prípadoch, ak výklad zákonov je natoľko extrémny, že vybočuje z medzí ústavnosti, nevyklučuje prieskum takýchto rozhodnutí. O takýto prípad ide aj v danej veci, pretože podľa názoru ústavného súdu predsedníčka krajského súdu *uplatnila proti sťažovateľke disciplinárnu zodpovednosť bez toho, aby na jej uplatnenie boli splnené relevantné zákonné podmienky, in concreto preto, že disciplinárny súd disciplinárne potrestal sťažovateľku v čase po uplynutí zákonnej lehoty, kedy už rationae temporis takým oprávnením nedisponoval, pričom odvolací disciplinárny súd sťažovateľke neposkytol súdnu ochranu.*

Ústavný súd konštatuje, že ak oprávnený orgán podľa § 120 ods. 2 písm. a) a d) zákona o sudcoch koná *na základe podnetu, sťažnosti alebo akéhokoľvek iného podania adresovaného ministrovi spravodlivosti alebo predsedovi krajského súdu inou osobou, za deň rozhodujúci pre začatie plynutia subjektívnej lehoty nemožno považovať iný deň, ako*

ten, v ktorom je ministrovi spravodlivosti alebo predsedovi krajského súdu takéto podanie doručené, t. j. deň, keď sa ako príslušný orgán „dozvie“ o tom, že malo dôjsť k disciplinárnemu previneniu.

Prvá objektívna možnosť v danom prípade vo vzťahu k druhému skutku, kedy sa predsedníčka krajského súdu bezpochyby dozvedela o mene a priezvisku sudkyne, o skutku, ktorým malo byť naplnené disciplinárne previnenie sudkyne, a dôkazoch, ktorými sa disciplinárne previnenie preukazovalo (§ 120 ods. 8 zákona o sudcoch), nastala v danej veci už v deň, keď bol podaný podnet Ing. L. predsedníčke krajského súdu „na disciplinárne konanie sťažovateľky dňa 22. októbra 2007“. Bolo už záležitosťou organizácie činnosti predsedníčky krajského súdu, akým spôsobom je ďalej preverená dôvodnosť podnetu. Začatie plynutia subjektívnych aj objektívnych lehôt nemôže závisieť od rozhodnutia oprávneného orgánu, ktorý môže navrhnúť disciplinárne konanie [§ 120 ods. 2 písm. a) a d) zákona o sudcoch], pretože prípadná ľubovôla oprávneného orgánu pri nakladaní so začiatkom subjektívnej lehoty ľubovoľne by mohla narušiť právnu istotu sudcov. Konkrétne, zákonná subjektívna a objektívna lehota sú vždy prekluzívnymi lehotami, ktoré oprávnený orgán nemôže predĺžiť. Inak povedané, určenie začiatku plynutia subjektívnej lehoty nie je a nemôže závisieť od svojvôle či vnútorných pomerov oprávneného orgánu (porov. Machajová, J. a kol.: Všeobecné správne právo. 1. vyd. Žilina: Poradca podnikateľa, s. 233).

V danej veci nebol spor o to, že medzi dňom doručenia podnetu Ing. L. predsedníčke krajského súdu a dňom podania jej návrhu na disciplinárne konanie uplynula lehota dlhšia ako šesť mesiacov. Disciplinárne súdy však dospeli k záveru, že predmetná subjektívna lehota nezačala plynúť dňom doručenia podnetu predsedníčke krajského súdu, ale dňom, keď bolo navrhovateľke postúpené šetrenie obsahu podnetu ministerstva spravodlivosti. Ústavný súd konštatuje, že takýto výklad disciplinárnych súdov je zjavne svojvoľný, z ústavného hľadiska neudržateľný, teda právo sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nemohlo byť dodržané v situácii, keď aj odvolací disciplinárny súd umožnil vykonať sankčnú právomoc v čase, keď ňou už disciplinárny súd podľa zákona vo vzťahu k druhému

skutku nepochybne nedisponoval. Keďže navrhovateľka sa o tvrdenom disciplinárnom previnení sťažovateľky dozvedela 22. októbra 2007, týmto dňom jej začala plynúť lehota šiestich mesiacov ustanovená na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania podľa § 120 ods. 7 zákona o sudcoch, a keďže predsedníčka krajského súdu aj vo vzťahu k druhému skutku podala návrh na začatie disciplinárneho konania sťažovateľky až 15. júla 2008, stalo sa tak po uplynutí uvedenej lehoty. Uplynutie tejto lehoty má za následok vznik povinnosti disciplinárneho súdu bez ústneho pojednávania konanie zastaviť v zmysle § 124 písm. a) zákona o sudcoch v dôsledku toho, že podľa § 118 ods. 1 zákona o sudcoch zodpovednosť sudcu za disciplinárne previnenie zaniká uplynutím premlčacej lehoty uvedenej v § 120 ods. 7.

24. Ústavný súd ďalej znovu zdôrazňuje, že dosiaľ nebolo sporné, že návrh na začatie disciplinárneho konania proti sťažovateľke bol disciplinárnemu súdu doručený 15. júla 2008, a ani to, že Ing. L. doručil krajskému súdu 22. októbra 2007 podanie označené ako „*Podnet na predloženie návrhu na začatie disciplinárneho konania proti A. B., predsedníčke senátu Krajského súdu v Bratislave*“, a ani to, že toto podanie bolo adresované predsedníčke krajského súdu, ktorá sa s jeho obsahom oboznámila v deň doručenia podania a vec odovzdala v tento deň, teda 22. októbra 2007, na ďalší postup vyššej súdnej úradníčke JUDr. D. (spis krajského súdu sp. zn. Spr. 3154/2007).

Ako vyplýva z obsahu uvedeného podania, Ing. L. ním 22. októbra 2007 dal podnet predsedníčke krajského súdu, aby podala návrh na začatie disciplinárneho konania proti sťažovateľke, ktorá sa podľa jeho názoru dopustila disciplinárneho previnenia predovšetkým tým, že: „*1. Bezdôvodne mi neumožnila ako navrhovateľovi v predmetnej veci nahrávanie pojednávania do diktafónu, konaného dňa 11.10.2007*“, pričom podnecovateľ označil vo svojom podaní aj dôkazy, najmä zápisnicu o pojednávaní (pozri bod 13 tohto nálezu). V tejto súvislosti ústavný súd nemohol prehliadnuť, že predsedníčka krajského súdu návrhom na začatie disciplinárneho konania z 15. júla 2008 druhý skutok, ktorým sa mala sťažovateľka disciplinárne previniť, označila obsahovo rovnako, ako to učinil Ing. L. už vo svojom podnete z 22. októbra 2007, teda navrhovateľka identicky popísala skutok, o ktorom získala vedomosti už 22. októbra 2007 (porovnaj tiež bod 15

tohto nálezu). Okrem toho predsedníčka krajského súdu vo vzťahu k druhému skutku vo svojom návrhu na začatie disciplinárneho konania z 15. júla 2008 označila ten istý (inak jediný) dôkaz (zápisnicu o pojednávaní), o ktorom získala vedomosť už z podnetu Ing. L. z 22. októbra 2007.

Z uvedeného vyplýva, že predsedníčka krajského súdu – oprávnená podať návrh na disciplinárne konanie – už 22. októbra 2007 disponovala o tvrdenom disciplinárnom previnení sťažovateľky takou masou poznatkov, na základe ktorých boli splnené zákonom predpísané podmienky návrhu na disciplinárne konanie (§ 120 ods. 8 zákona o sudcoch). Je to tak aj z toho dôvodu, že navrhovateľka ani 15. júla 2008 neformulovala iný skutok, neoznačila iný dôkaz (napr. šetrenie ministerstvom spravodlivosti), než ktoré sa dozvedela od podnecovateľa.

Vzhľadom aj na uvedené dôvody bolo potrebné vysloviť porušenie práva sťažovateľky na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

25. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Dodržiavanie tejto povinnosti má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť arbitrárnosť. Porušenie princípu zákazu svojvôle premietajúcej sa do porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie môže nastať v dôsledku absencie alebo nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov.

Sťažovateľka namieta, že hoci vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu disciplinárneho súdu, resp. v napadnutom konaní uviedla viaceré námietky zásadného významu, odvolací disciplinárny súd na prevažnú časť týchto námietok vôbec neprihliadol a nijako sa s nimi nevysporiadal.

Ústavný súd konštatuje, že odvolací disciplinárny súd (ale ani disciplinárny súd) sa skutočne nezaoberal viacerými námietkami sťažovateľky, ktoré sa javia ako nie nepodstatné.

Opakovanou námietkou, ktorú sťažovateľka uplatňovala v priebehu disciplinárneho konania, bola skutočnosť, že „*počas priebehu pojednávania vyhotovenie zvukového záznamu nikomu nezakazovala*“. Pokiaľ neumožnila nahrávanie zvukového záznamu, v prípade oboch skutkov to bolo ešte pred začatím pojednávania (porov. Števček, M., Ficová, S. a kol.: Občiansky súdny poriadok. Komentár. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck 2009, 315 s.), kedy musela uskutočniť niektoré prípravné procesné úkony (napr. zisťovala okruh účastníkov atď.), pričom v prípade skutku zo 14. júna 2007 (prvý skutok) sa pred otvorením pojednávania pokúsila o zmierlivé vyriešenie veci. Odvolací disciplinárny súd pritom túto významnú obranu sťažovateľky nielen neskúmal, ale ani neuviedol, prečo tak neurobil. Rovnako zostala nezodpovedaná námietka sťažovateľky, podľa ktorej „*za svoje rozhodnutia sudca nemôže byť postihovaný*“ najmä v prípade, ak má účastník konania k dispozícii účinné prostriedky právnej nápravy, tak ako to bolo v danom prípade, ktoré boli aj využité (napr. ústavné sťažnosti). Treba súhlasiť tiež so sťažovateľkou, že napadnuté disciplinárne rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, pretože „*z neho nemožno zistiť dôvody postihnutia pre závažné disciplinárne previnenie*“. Z napadnutého rozhodnutia nie je tiež zrejmé, či sa sťažovateľka mala dopustiť jedného pokračujúceho disciplinárneho previnenia dvoma skutkami alebo či tak urobila opakovane, čo by bolo priťažujúcou skutočnosťou.

Uvedeným postupom bol porušený čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože nerešpektuje citované princípy spravodlivého procesu a v konečnom dôsledku je nepreskúmateľné.

26. Sťažovateľka tiež namietala, že napadnutým rozhodnutím došlo k odklonu od skoršej judikatúry disciplinárneho súdu, konkrétne rozhodnutím disciplinárneho súdu sp. zn. 2 Ds 7/04 z 11. novembra 2004, ktorým bol disciplinárne obvinený JUDr. R. J. oslobodený spod návrhu na začatie disciplinárneho konania aj pre skutok, podľa ktorého „*nedovolil*

zástupcovi vedľajšieho účastníka konania č. k. 7 C 82/03 zachytávať priebeh pojednávania na diktafón a do zápisnice o pojednávaní Okresného súdu Považská Bystrica z 15. 12. 2003 vyhlásil uznesenie, že nepripúšťa, aby vedľajší účastník priebeh konania nahrával na zvukový záznam, pretože tieto skutky nie sú závažným disciplinárnym previnením“.

Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty, ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06).

Ústavný súd konštatuje, že aj zistenie, že disciplinárny súd v analogickej veci iného účastníka konania rozhodol odlišným spôsobom, ovplyvnilo jeho záver o porušení označených práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože táto skutočnosť do značnej miery spochybňuje objektivitu a elimináciu svojvôle súdneho rozhodovania.

27. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd vyslovil, že rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho súdu sp. zn. 2 Dso 7/2009 zo 7. júna 2010 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

28. S ohľadom na uvedené sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími námietkami sťažovateľky, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

IV.

29. Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Ústavný súd berúc do úvahy citované ustanovenia zrušil rozhodnutie odvolacieho disciplinárneho súdu sp. zn. 2 Dso 7/2009 zo 7. júna 2010 a vec vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu). Odvolací disciplinárny súd je v ďalšom konaní viazaný právnym názorom ústavného súdu.

30. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho práva boli porušené, aj primerané finančné zadostučinenie.

V súvislosti s požiadavkou sťažovateľky na priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 33 333 € treba uviesť, že jeho priznanie prichádza do úvahy iba vtedy, ak vyslovením porušenia práva a prípadnými ďalšími výrokmi nedôjde k plnej náprave protiprávneho stavu. V danom prípade vyslovenie porušenia označených práv v spojení so zrušením rozsudku odvolacieho disciplinárneho súdu a vrátením veci na ďalšie konanie zabezpečuje pre sťažovateľku plnú satisfakciu, a preto priznanie primeraného finančného zadostučinenia v okolnostiach danej veci nepripadalo do úvahy. Okrem toho sťažovateľka túto svoju požiadavku neodôvodnila. Za tejto situácie neostalo ústavnému súde, než sťažovateľke tento nárok nepriznať (bod 4 výroku nálezu).

31. Ústavný súd sťažovateľke podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde priznal nárok na náhradu trov konania, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátom v konaní pred ústavným súdom, a to vo výške 303,31 € s poukazom, že táto suma neodporuje ustanoveniu § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, a to za dva úkony právnej služby, t. j. za prevzatie a prípravu zastupovania patrí odmena 120,50 € a za podanie sťažnosti na ústavný súd patrí odmena 120,50 €, k tomu 2 x režijný paušál po 7,21 €, spolu 254,88 €, a k tomu 19 % daň z pridanej hodnoty (bod 3 výroku nálezu).

32. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2011